

โทษ

อาจารย์เจริญชัย อัครพิริยอนันต์

ประเภทของโทษและวิธีการลงโทษ

- ▶ โทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๘ มีดังนี้
- ▶ (๑) โทษประหารชีวิต
 - ▶ ผู้ใดต้องโทษประหารชีวิต ให้ดำเนินการด้วยวิธีฉีดยาหรือสารพิษให้ตาย (มาตรา ๑๙)
- ▶ (๒) โทษจำคุก (มาตรา ๒๑)
 - ▶ ในการคำนวณระยะเวลาจำคุก ให้นับวันเริ่มจำคุกรวมคำนวณเข้าด้วย และให้นับเป็นหนึ่งวันเต็มโดยไม่ต้องคำนึงถึงจำนวนชั่วโมง
 - ▶ ถ้าระยะเวลาที่คำนวณนั้นกำหนดเป็นเดือน ให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน ถ้ากำหนดเป็นปี ให้คำนวณตามปีปฏิทินราชการ
 - ▶ เมื่อผู้ต้องคำพิพากษาถูกจำคุกครบกำหนดแล้ว ให้ปล่อยตัวในวันถัดจากวันที่ครบกำหนด

- ▶ ฎ. ๕๓๔๗/๒๕๕๐ ป.อ. มาตรา 21 วรรคสอง บัญญัติว่า “ถ้าระยะเวลาที่คำนวณนั้นกำหนดเป็นเดือนให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน ถ้ากำหนดเป็นปี ให้คำนวณตามปีปฏิทินในราชการ” ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยกระทงละ 6 เดือน รวม 18 กระทง เป็นโทษจำคุก 9 ปี นั้น ไม่ถูกต้อง เพราะการวางโทษเป็นปีทำให้จำเลยต้องรับโทษมากกว่าการวางโทษจำคุกเป็นเดือนตามบทบัญญัติดังกล่าว
- ▶ **การนับโทษจำคุก (มาตรา ๒๒)**
 - ▶ โทษจำคุกให้เริ่มแต่วันมีคำพิพากษา แต่ถ้าผู้ต้องคำพิพากษาถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษา ให้หักจำนวนวันที่ถูกคุมขังออกจากระยะเวลาจำคุกตามคำพิพากษา เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น
 - ▶ ในกรณีที่คำพิพากษากล่าวไว้เป็นอย่างอื่น โทษจำคุกตามคำพิพากษาเมื่อรวมจำนวนวันที่ถูกคุมขังก่อนศาลพิพากษาในคดีเรื่องนั้นเข้าด้วยแล้วต้องไม่เกินอัตราโทษชั้นสูงของกฎหมายที่กำหนดไว้สำหรับความผิดที่ได้กระทำนั้น ทั้งนี้ไม่เป็นการกระทบกระเทือนบทบัญญัติในมาตรา ๙๑

- ▶ “เว้นแต่คำพิพากษานั้นจะกล่าวไว้เป็นอย่างอื่น” หมายถึง ผู้ต้องโทษจำคุกอาจจะไม่ได้รับโทษจำคุกในวันที่มีคำพิพากษาก็ได้ แต่อาจรับโทษต่อจากโทษจำคุกในคดีก่อน
- ▶ หากในคดีแรกไม่มีโทษจำคุก ศาลในคดีหลังก็ไม่อาจนับโทษต่อได้ เช่น ในคดีแรกจำเลยต้องชั่งตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์พอแก่โทษแล้ว ศาลชั้นต้นจึงปล่อยตัวไป ดังนี้ แม้ในคดีแรกยังอยู่ในระหว่างการฎีกา ศาลในคดีหลังก็จะขอให้นับโทษต่อไม่ได้ เพราะไม่มีโทษจำคุกในคดีแรกที่จะให้นับโทษต่อ (ฎ. ๓๓๓๒/๒๕๓๑)
- ▶ หากในคดีแรกศาลพิพากษาลงโทษกักขังแทนโทษจำคุกตามมาตรา ๒๓ ดังนี้คดีหลังสามารถนับโทษต่อได้
 - ▶ ฎ.๖๔๒๒/๒๕๕๐ เมื่อศาลพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย แต่โทษจำคุกจำเลยไม่เกินสามเดือน จึงให้ลงโทษกักขังแทน ตาม ป.อ.มาตรา ๒๓ และกำหนดวันเวลากักขังคงเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในคำพิพากษา ดังนั้นเมื่อโทษกักขังเป็นเพียงโทษที่ลงแทนโทษจำคุก ศาลจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๒๒ ให้นับโทษกักขังติดต่อกันได้

- ▶ โทษจำคุกเพราะละเมิดอำนาจศาล หากมีการละเมิดอำนาจศาลหลายครั้ง ก็นับโทษคดีหลังต่อจากโทษจำคุกคดีแรกได้
- ▶ ฎ.๗๔๑๓/๒๕๔๔ ผู้ถูกกล่าวหาถูกลงโทษผิดมรรยาทนายความตามพระราชบัญญัติทนายความ ๗ มาตรา ๕๒(๒) ที่ห้ามทำการเป็นทนายความภายในกำหนดเวลา ฉะนั้น การที่ผู้ถูกกล่าวหาทำคำให้การให้จำเลย ๑ ครั้งและว่าความในฐานะทนายความจำเลยอีก ๓ ครั้งในการพิจารณาคดีของศาลชั้นต้นสำหรับคดีนี้ จึงเป็นการกระทำที่ปราศจากอำนาจพึงกระทำได้เพราะผู้ถูกกล่าวหายังไม่พ้นกำหนดห้ามทำการเป็นทนายความดังกล่าวข้างต้นจึงเป็นการประพฤติตนไม่เรียบร้อยในบริเวณศาลเสร็จเด็ดขาดในแต่ละครั้งที่ผู้ถูกกล่าวหากระทำ กรณีเป็นการกระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลหลายกรรมต่างกัน มิใช่เป็นการกระทำต่อเนื่องกันซึ่งต้องลงโทษผู้ถูกกล่าวหาทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๑และเมื่อความปรากฏต่อศาลว่าผู้ถูกกล่าวหากระทำความผิดฐานละเมิดอำนาจศาลเช่นเดียวกันนี้อีกหลายคดี ศาลจึงมีอำนาจให้นับโทษของผู้ถูกกล่าวหาต่อจากคดีอื่นได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๒ วรรคหนึ่ง

- ▶ ศาลนับโทษจำคุกจำเลยคดีนี้ต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอื่นของศาลชั้นต้นได้ แม้ว่าคดีอื่นจะยังไม่ถึงที่สุด
- ▶ ฎ. ๑๐๘๙/๒๕๕๐ เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติได้ว่าจำเลยเป็นบุคคลเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๙๖๔/๒๕๔๖ ของศาลชั้นต้น ซึ่งศาลพิพากษาให้จำคุก ๔ ปี ๖ เดือน จำเลยยังต้องถูกบังคับตามคำพิพากษาอยู่ แม้คดีดังกล่าวจะยังไม่ถึงที่สุดและอยู่ในระหว่างอุทธรณ์ ก็ไม่ใช่เหตุที่จะนำมานับโทษจำคุกต่อไม่ได้
- ▶ ฎ.๕๓๘๗/๒๕๔๗ การนับโทษต่อจากสำนวนคดีเรื่องใดจะต้องปรากฏว่าคดีเรื่องนั้นศาลได้พิพากษาลงโทษจำเลยไว้ก่อนแล้ว เมื่อศาลพิพากษาคดีเรื่องหลังจึงจะนับโทษต่อจากกำหนดโทษในสำนวนคดีเรื่องก่อนได้ เมื่อปรากฏจากคำฟ้องฎีกาของจำเลยที่ ๒ แจ่มชัดแล้วว่าคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยต่อหน้านั้น ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ลงโทษจำเลยแม้ว่าคดีดังกล่าวที่โจทก์ขอให้นับโทษจำเลยต่อจะยังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลอุทธรณ์ยังไม่ถึงที่สุดดังที่จำเลยที่ 2 กล่าวอ้างก็ตาม แต่เมื่อศาลอุทธรณ์ยังไม่ได้พิพากษากลับให้ยกฟ้องโจทก์จำเลยจึงยังคงต้องถูกบังคับตามคำพิพากษาในคดีดังกล่าวอยู่ การที่คดียังไม่ถึงที่สุดจึงไม่ใช่เหตุที่จะนำมานับโทษจำเลยต่อไม่ได้

- ▶ (๓) โฆษกชัก
- ▶ มาตรา ๒๔- ผู้ใดต้องโฆษกชัก ให้กักตัวไว้ในสถานที่กักขัง ซึ่งกำหนดไว้อันมิใช่เรือนจำ สถานีตำรวจ หรือสถานที่ควบคุมผู้ต้องหาของพนักงานสอบสวน
- ▶ ถ้าศาลเห็นเป็นการสมควร จะสั่งในคำพิพากษาให้กักขังผู้กระทำความผิดไว้ในที่อาศัยของผู้นั้นเองหรือของผู้อื่นที่ยินยอมรับผู้นั้นไว้ หรือสถานที่อื่นที่อาจกักขังได้ เพื่อให้เหมาะสมกับประเภทหรือสภาพของผู้ถูกกักขังก็ได้
- ▶ ถ้าความปรากฏแก่ศาลว่า การกักขังผู้ต้องโทษกักขังไว้ในสถานที่กักขังตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง อาจก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้นั้น หรือทำให้ผู้ซึ่งต้องพึงพาผู้ต้องโทษกักขังในการดำรงชีพได้รับความเดือดร้อนเกินสมควร หรือมีพฤติการณ์พิเศษประการอื่นที่แสดงให้เห็นว่าไม่สมควรกักขังผู้ต้องโทษกักขังในสถานที่ดังกล่าว ศาลจะมีคำสั่งให้กักขังผู้ต้องโทษกักขังในสถานที่อื่นซึ่งมิใช่ที่อยู่อาศัยของผู้นั้นเอง โดยได้รับความยินยอมจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ก็ได้ กรณีเช่นนี้ให้ศาลมีอำนาจกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดให้ผู้ต้องโทษกักขังปฏิบัติ และหากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวยินยอม ศาลอาจมีคำสั่งแต่งตั้งผู้นั้นเป็นผู้ควบคุมดูแลและให้ถือว่าผู้ที่ได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายนี้

- ▶ การเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุก (มาตรา ๒๗)
- ▶ ถ้าในระหว่างที่ผู้ต้องโทษกักขังตามมาตรา ๒๓ (คือผู้ที่กระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุกและศาลในคดีนั้นเห็นว่าโทษที่จะลงไม่เกินสามเดือน โดยไม่ปรากฏว่าผู้นั้นได้รับโทษจำคุกมาก่อนหรือเคยได้รับโทษจำคุกแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ และศาลในคดีหลังจึงได้เปลี่ยนโทษจำคุกเป็นโทษกักขังไม่เกินสามเดือน) ได้รับโทษกักขังอยู่ ความปรากฏแก่ศาลเอง หรือปรากฏแก่ศาลตามคำแถลงของพนักงานอัยการหรือผู้ควบคุมดูแลสถานที่กักขังว่า
 - ▶ (๑) ผู้ต้องโทษกักขังฝ่าฝืนระเบียบ ข้อบังคับ หรือวินัยของสถานที่กักขัง
 - ▶ (๒) ผู้ต้องโทษกักขังไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่ศาลกำหนด หรือ
 - ▶ (๓) ผู้ต้องโทษกักขังต้องคำพิพากษาให้ลงโทษจำคุก
- ▶ ศาลอาจเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกมีกำหนดเวลาตามที่ศาลเห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินกำหนดเวลาของโทษกักขังที่ผู้ต้องโทษกักขังจะต้องได้รับต่อไป

- ▶ ศาลจะเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกตามมาตรา ๒๗ วรรคสองได้ ก็เฉพาะกรณีที่ต้องโทษกักขังได้รับโทษกักขังแทนโทษจำคุกตามมาตรา ๒๓ เท่านั้น ดังนั้น หาก
 - ▶ ๑) มีการกักขังแทนค่าปรับตามมาตรา ๒๙
 - (๒) มีการกักขังเพราะไม่ยอมส่งทรัพย์สิน หรือไม่ยอมชำระราคาทรัพย์สินที่รับตามมาตรา ๓๗ หรือ ๓๗
 - ▶ ๓) มีการกักขังเพราะไม่ยอมทำทัณฑ์บน หรือยอมทำทัณฑ์บน แต่หาประกันไม่ได้ตามมาตรา ๔๖ วรรคสอง
- ▶ **ไม่อาจนำมาตรา ๒๗ ในการเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกได้**
 - ▶ (แต่มี ฎ. ๔๐๓/๒๕๑๗ วินิจฉัยว่าผู้ต้องโทษกักขังแทนค่าปรับตามมาตรา ๒๙ ในระหว่างที่รับโทษกักขังอยู่ได้ทำผิดข้อกำหนดตามมาตรา ๒๗ ศาลอาจเปลี่ยนโทษกักขังเป็นโทษจำคุกได้ ซึ่งฎีกาฉบับนี้ไม่น่าจะตรงกับหลักกฎหมายในมาตรา ๒๗)

▶ ๔. โทษปรับ

- ▶ มาตรา ๒๘ – ผู้ใดต้องโทษปรับ ผู้นั้นจะต้องชำระเงินตามจำนวนที่กำหนดไว้ในคำพิพากษาต่อศาล
- ▶ บทบังคับเพื่อให้ได้ค่าปรับ
- ▶ มาตรา ๒๙ – ผู้ใดต้องโทษปรับและไม่ชำระค่าปรับภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลพิพากษา ผู้นั้นจะต้องถูกยึดทรัพย์สินหรืออายัดสิทธิเรียกร้องในทรัพย์สินเพื่อใช้ค่าปรับ หรือมิฉะนั้นจะต้องถูกกักขังแทนค่าปรับ แต่ถ้าศาลเห็นเหตุอันควรสงสัยว่าผู้นั้นจะหลีกเลี่ยงไม่ชำระค่าปรับ ศาลจะสั่งเรียกประกันหรือจะสั่งให้กักขังผู้นั้นแทนค่าปรับไปพลางก่อนก็ได้
- ▶ ความในวรรคสองของมาตรา ๒๙ มิให้นำมาใช้บังคับแก่การกักขังแทนค่าปรับ
- ▶ ฎ. ๑๓๗๕/๒๕๐๓ ศาลลงโทษปรับจำเลย จำเลยชำระค่าปรับบางส่วนแล้ว จำเลยขอให้ศาลสั่งคืนค่าปรับโดยจำเลยขอถูกกักขังแทนค่าปรับ ดังนี้ ศาลสั่งคืนค่าปรับให้จำเลยไม่ได้ เพราะการยึดทรัพย์ใช้ค่าปรับก็ดี การกักขังแทนค่าปรับก็ดี เป็นวิธีการขดีใช้ค่าปรับที่ยังไม่ชำระเท่านั้น

- ▶ **ฎ.๑๕๑๕/๒๕๕๗** ศาลชั้นต้นพิพากษาจำคุกจำเลย ๖ เดือน และปรับ ๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี ให้คุมความประพฤติจำเลยโดยให้ไปรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติทุก ๓ เดือนต่อครั้ง มีกำหนด ๑ ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๕๖ หากจำเลยไม่ชำระค่าปรับให้จัดการตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙ , ๓๐ ศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาแก้เป็นว่าให้จำคุกจำเลย ๑ เดือน ไม่ปรับ ไม่รอการลงโทษ และไม่คุมความประพฤติ นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ แม้จำเลยได้ชำระค่าปรับและรายงานตัวต่อพนักงานคุมประพฤติอันเป็นการปฏิบัติตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นครบถ้วนแล้ว เมื่อศาลอุทธรณ์ภาค ๙ พิพากษาแก้เป็นไม่ปรับ จำเลยยอมขอรับเงินค่าปรับที่ชำระไปแล้วคืนได้
- ▶ **ฎ.๑๐๔๘๘/๒๕๕๘** ป.อ. มาตรา ๓๘ บัญญัติว่า “โทษให้เป็นอันระงับไปด้วยความตายของผู้กระทำความผิด” เมื่อจำเลยถึงแก่ความตายในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา โทษตามคำพิพากษาของศาลล่างทั้งสองจึงเป็นอันระงับไปตามบทบัญญัติดังกล่าว เมื่อผู้ร้องซึ่งเป็นทายาทของผู้ตายยื่นคำร้องขอคืนค่าปรับที่จำเลยชำระต่อศาลตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จึงต้องคืนเงินค่าปรับให้แก่ผู้ร้อง

- ▶ การกักขังแทนค่าปรับ
- ▶ ให้อัตราห้าร้อยบาทต่อหนึ่งวัน และไม่ว่าในกรณีความผิดกระทงเดียวหรือหลายกระทง ห้ามกักขังเกินกำหนดหนึ่งปี เว้นแต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่สองแสนบาทขึ้นไป ศาลจะสั่งให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่าหนึ่งปีแต่ไม่เกินสองปีก็ได้ (มาตรา ๓๐ วรรคแรก)
- ▶ ในกรณีถูกกักขังแทนค่าปรับตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ไปแล้ว ต่อมาศาลฎีกามีคำพิพากษากลับคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้ยกฟ้อง ก็ไม่ต้องจ่ายเงินค่าปรับคืนให้แก่จำเลยเพราะเหตุถูกกักขัง (ฎ.๖๗๘๘/๒๕๕๙)
- ▶ หากจะกักขังเกิน ๑ ปี ศาลจะต้องระบุให้ชัดเจนในคำพิพากษา มิฉะนั้นจะกักขังเกิน ๑ ปีไม่ได้

- ▶ **ฎ.๘๗๖๘/๒๕๕๗** การกักขังแทนค่าปรับตาม ป.อ. มาตรา ๓๐ วรรคแรก ให้ถืออัตราสองร้อยบาทต่อหนึ่งวัน เว้นแต่ในกรณีที่ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่แปดหมื่นบาทขึ้นไป ศาลจะสั่งให้กักขังแทนค่าปรับเป็นระยะเวลาเกินกว่า ๑ ปีแต่ไม่เกิน ๒ ปี ก็ได้ แต่ศาลจะต้องสั่งไว้ให้ชัดเจน หากศาลไม่ได้สั่งไว้เป็นอย่างอื่นโดยชัดเจน ก็จะถูกขังเกินกำหนด ๑ ปี ไม่ได้ ถึงแม้ศาลพิพากษาให้ปรับตั้งแต่ ๘๐,๐๐๐ บาทขึ้นไป เมื่อศาลชั้นต้นไม่ได้สั่งให้กักขังจำเลยทั้งสองไว้เป็นอย่างอื่น ดังนั้น หากจะกักขังแทนค่าปรับก็กักขังได้เพียง ๑ ปี
- ▶ หากจำเลยเป็นนิติบุคคล ศาลจะให้บังคับชำระค่าปรับตามมาตรา ๓๐ ไม่ได้
- ▶ **ฎ.๖๗๕๔/๒๕๕๔** จำเลยทั้งสองกระทำความผิดโดยเป็นตัวการร่วมกันและจำเลยที่ ๑ เป็นนิติบุคคล จึงไม่อาจนำประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐ ซึ่งเป็นบทบัญญัติเรื่องการกักขังแทนค่าปรับมาใช้บังคับแก่จำเลยที่ ๑ ได้ที่ศาลชั้นต้นให้บังคับชำระค่าปรับแก่จำเลยที่ ๑ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๐ ด้วยจึงไม่ถูกต้อง

- ▶ การชำระค่าปรับต้องกระทำภายในเวลาที่กฎหมายกำหนด คือ ๓๐ วัน นับแต่วันที่ศาลชั้นต้นพิพากษา
- ▶ **ฎ. ๔๘๙๙/๒๕๕๐** ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษปรับจำเลย จำเลยจะต้องชำระค่าปรับภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลชั้นต้นพิพากษาตาม ป.อ. มาตรา ๒๙ **จำเลยจะขอชำระค่าปรับเมื่อคดีถึงที่สุดแล้ว**ตาม ป.วิ.อ. มาตรา ๒๔๕ วรรคหนึ่ง หาได้ไม่
- ▶ ในกรณีที่ศาลพิพากษาปรับผู้กระทำความผิดหลายคนในความผิดอันเดียวกัน การปรับต้องเรียงตามรายตัวบุคคล (มาตรา ๓๑) เช่น ศาลพิพากษาจำคุกจำเลยทั้งสองคนละ ๒ ปี และปรับ ๔๐,๐๐๐ บาท ดังนั้นจำเลยแต่ละคนต้องชำระค่าปรับคนละ ๔๐,๐๐๐ บาท

▶ **๕.โทษริบทรัพย์สิน**

- ▶ การริบทรัพย์สินแบ่งออกได้เป็น ๓ กรณี
- ▶ (๑) ทรัพย์สินที่ศาลต้องริบเสมอไม่ว่าจะเป็นของผู้ใดก็ตาม (มาตรา ๓๒)
- ▶ (๒) ทรัพย์สินที่ศาลจะต้องริบเสมอ เว้นแต่เป็นของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด (มาตรา ๓๔)
- ▶ (๓) ทรัพย์สินที่อยู่ในดุลพินิจของศาลว่าจะริบหรือไม่ก็ได้ เว้นแต่เป็นของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด (มาตรา ๓๓)

- ▶ (๑) ทรัพย์สินที่ศาลต้องริบเสมอไม่ว่าจะเป็นของผู้ใด
- ▶ คือ ทรัพย์สินที่ ทำ หรือ มีไว้เป็นความผิด ไม่ว่าเป็นของผู้กระทำความผิด และมีผู้ถูกลงโทษตามคำพิพากษาหรือไม่ (มาตรา ๓๒) เช่น ยาเสพติด เงินตราปลอม แผ่นป้ายทะเบียนรถยนต์ปลอม แผ่นป้ายแสดงการเสียภาษีประจำปีและใบคู่มือจดทะเบียนรถยนต์ที่มีผู้ทำปลอมขึ้น อาวุธปืนไม่มีทะเบียน
- ▶ ฎ. ๙๒๒๖/๒๕๔๗ อาวุธปืนของกลางเป็นอาวุธปืนไม่มีเครื่องหมายทะเบียน ผู้ใดมิได้ยอมเป็นความผิด การที่ศาลล่างทั้งสองมีคำพิพากษาให้ริบ จึงชอบด้วย ป.อ. มาตรา ๓๒
- ▶ การมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยมิได้รับอนุญาต ไม่ถือว่าอาวุธปืนดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิด
- ▶ ฎ. ๘๔๗๔/๒๕๕๗ จำเลยกระทำความผิดฐานมีอาวุธปืนมีทะเบียนของผู้อื่นไว้ในครอบครองโดยมิได้รับใบอนุญาต ความผิดจึงอยู่ที่การมิได้รับใบอนุญาต หากทำให้อาวุธปืนและซองกระสุนปืนที่ขอบด้วยกฎหมายเป็นอาวุธปืนและเครื่องกระสุนปืนผิดกฎหมายไปไม่ อาวุธปืนดังกล่าวจึงไม่ใช่เป็นทรัพย์สินที่มีไว้เป็นความผิดอันจะพึงต้องริบ และไม่ใช้ทรัพย์สินที่ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๓๒, ๓๓ ไม่อาจริบตามคำขอท้ายฟ้องของโจทก์ได้ ขอบที่จะต้องส่งคืนแก่เจ้าของ

- ▶ ฎ.๗๙๐๑/๒๕๖๐ สำหรับอาวุธปืนของกลางแม้เป็นอาวุธปืนที่มีทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แต่การที่จำเลยใช้ อาวุธปืนดังกล่าวยิงขึ้นฟ้าเพื่อให้ผู้เสียหายที่ ๑ และที่ ๒ เกิดความกลัวหรือความตกใจและกระสุนปืนถูกบ้าน ของผู้เสียหายที่ ๓ ได้รับความเสียหาย กรณีย่อมถือได้ว่าอาวุธปืนของกลางเป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์ ตาม ป.อ. มาตรา ๓๕๘ อันพึงต้องริบตามมาตรา ๓๓(๑) มิใช่เป็นกรณีที่ศาล อุทธรณ์ภาค ๑ ริบอาวุธปืนของกลางเพราะจำเลยใช้ในการกระทำความผิดฐานพาอาวุธปืนติดตัวไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับใบอนุญาต ตาม พ.ร.บ.อาวุธปืน เครื่องกระสุนปืน วัตถุระเบิด ดอกไม้เพลิง และสิ่งเทียมอาวุธปืน พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๘ ทวิ วรรคหนึ่ง, ๗๒ ทวิ วรรคสอง

- ▶ (๒) ทรัพย์สินที่ศาลจะต้องริบเสมอ เว้นแต่เป็นของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด
- ▶ มาตรา ๓๔
- ▶ บรรดาทรัพย์สิน (๑) ซึ่งได้ให้ตามความในมาตรา ๑๔๓ มาตรา ๑๔๔ มาตรา ๑๔๙ มาตรา ๑๕๐ มาตรา ๑๖๗ มาตรา ๒๐๑ หรือมาตรา ๒๐๒ หรือ (๒) ซึ่งได้ให้เพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำความผิด หรือเพื่อเป็น รางวัลในการที่บุคคลได้กระทำความผิด ให้ริบเสียทั้งสิ้น เว้นแต่ทรัพย์สินนั้นเป็นของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็น เป็นใจด้วยในการกระทำความผิด
- ▶ ทรัพย์สินตามมาตรา ๓๔ นี้จะริบได้จะต้องมีการได้ให้กันแล้ว
- ▶ หากการให้ทรัพย์สินไม่เป็นความผิดตามมาตราที่ระบุไว้ ก็จะริบทรัพย์สินที่ได้ให้นั้นไม่ได้

- ▶ **ฎ. ๑๒๖๒/๒๕๕๗** การที่เจ้าพนักงานตำรวจผู้จับกุมผู้กระทำความผิดมีหน้าที่ต้องเบิกความต่อศาลตามความสัจจริงในระหว่างเป็นพยานในคดีที่ผู้กระทำความผิดถูกฟ้องนั้น เป็นหน้าที่อย่างเดียวกับประชาชนทั่วไป หากใช้เป็นหน้าที่โดยตรงอันสืบเนื่องมาจากที่เป็นเจ้าพนักงานผู้จับกุมผู้กระทำความผิดไม่ หน้าที่ที่ต้องเบิกความตามความสัจจริงจึงไม่เป็นการกระทำการในหน้าที่ของเจ้าพนักงานโดยเฉพาะ แม้จำเลยทั้งสามจะให้และรับว่าจะให้เงินแก่เจ้าพนักงานตำรวจเพื่อจูงใจให้เบิกความผิดไปจากความจริง ก็ไม่เป็นความผิดตาม ป.อ. มาตรา ๑๔๔
- ▶ ส่วนของกลางนั้น เมื่อการกระทำของจำเลยทั้งสองไม่เป็นความผิด จึงต้องคืนของกลางแก่เจ้าของ

- ▶ (๓) ทรัพย์สินที่อยู่ในดุลพินิจของศาลว่าจะริบหรือไม่ก็ได้ เว้นแต่เป็นของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด
- ▶ มาตรา ๓๓
- ▶ ในการริบทรัพย์สิน นอกจากศาลจะมีอำนาจริบตามกฎหมายที่บัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้ริบทรัพย์สินดังต่อไปนี้ด้วย คือ
 - ▶ (๑) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หรือ
 - ▶ (๒) ทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้มาโดยได้กระทำความผิด
- ▶ เว้นแต่ทรัพย์สินเหล่านี้เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด
- ▶ **ฎ. ๑๙๕๘/๒๕๑๘** จำเลยใช้อุบายหลอกลวงหญิงผู้เสียหายว่าจะให้สีผึ้ง ๑ ตลับ ผู้เสียหายหลงเชื่อตามไปเอาจากจำเลยที่สวนหลังบ้าน แล้วจำเลยกระทำอนาจารผู้เสียหาย ดังนี้ จำเลยมีความผิดฐานหลอกลวงหญิงไปเพื่อการอนาจารกระทงหนึ่ง และฐานกระทำความผิดอีกกระทงหนึ่ง สีผึ้งของกลางเป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิด ต้องริบ

- ▶ **ฎ. ๓๕๕/๒๕๒๘** จำเลยขับรถยนต์ของกลางชนท้ายรถจักรยานที่รื้อยตำรวจตรี ส. ขับขี่โดยมีเจตนาทำร้าย เพราะโกรธเคืองที่จับจำเลยมาสถานีตำรวจและไม่ยอมปล่อยจำเลยตามคำขอร้องของจำเลย จนรื้อยตำรวจตรี ส. ได้รับบาดเจ็บ จำเลยจึงมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๙๖ รถยนต์ของกลางจึงเป็นทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้ในการกระทำความผิด ศาลมีอำนาจริบเสียได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓
- ▶ **ฎ. ๖๘๖/๒๕๒๙** รถจักรยานยนต์ของกลางที่จำเลยที่ 1 กับพวกใช้แล่นไล่ตามและขับปาดหน้ารถจักรยานยนต์ผู้เสียหายให้หยุดเพื่อทำการปล้นทรัพย์สินผู้เสียหายถือได้ว่าเป็นทรัพย์สินที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดฐานปล้นทรัพย์สินศาลมีอำนาจสั่งริบตามป.อ.มาตรา 33
- ▶ **ฎ. ๒๐๙๑/๒๕๓๐** จำเลยร่วมกับ ม. วางแผนฆ่าผู้เสียหายโดยใช้รถยนต์กระบะไปตัดกรอผู้เสียหายที่สถานีบริการน้ำมันและขับรดดังกล่าวตามรถผู้เสียหายไป แล้ว ม. ใช้อาวุธปืนยิงผู้เสียหายขณะรถยนต์กระบะกำลังแซงรถของผู้เสียหายขึ้นไป ดังนั้นรถยนต์กระบะดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินที่ใช้ในการกระทำความผิด ศาลมีอำนาจสั่งริบได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓

- ▶ **ฎ. ๗๑๑๐/๒๕๕๙** จำเลยใช้รถบรรทุกลากจูงและรถบรรทุกกึ่งพ่วงของกลางมีน้ำหนักบรรทุกรวมน้ำหนักรถเกินอัตราที่กฎหมายกำหนดไว้ถึง ๑๐,๕๐๐ กิโลกรัม เพื่อประโยชน์ส่วนตัว โดยไม่คำนึงถึงความเสียหายที่จะเกิดขึ้นแก่ทางหลวงแผ่นดิน ทั้งยังมีผลกระทบต่อผู้ร่วมใช้เส้นทางสัญจรไปมาที่ต้องเสี่ยงต่ออันตรายอันเกิดจากสภาพแห่งท้องถนนที่ได้รับความเสียหาย ทำให้ยากต่อการควบคุมให้รถแล่นไปได้อย่างปลอดภัย ซึ่งอาจมีผลก่อให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่นได้ ดังนั้น รถบรรทุกลากจูงและรถบรรทุกกึ่งพ่วงของกลางซึ่งใช้ในการกระทำความผิดจึงเป็นทรัพย์สินที่สมควรต้องริบ
- ▶ **ฎ. ๖๗๒๖/๒๕๕๘** รถยนต์ของกลางที่จำเลยใช้ขับในขณะเมาสุราและขับรถหลบหนีด้วยความเร็วสูงโดยไม่ได้คำนึงถึงความปลอดภัยหรือความเดือดร้อนของผู้อื่นถือเป็นทรัพย์สินที่จำเลยใช้ในการกระทำความผิดตามฟ้องโดยตรงอันพึงริบตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑)
- ▶ **ฎ. ๖๖๗๙/๒๕๓๘** ความผิดฐานแข่งรถในทางโดยไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจรตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๑๓๔ นั้นนอกจากจะเป็นความผิดที่เกิดขึ้นเพราะละเว้นกระทำคือไม่ได้รับอนุญาตเป็นหนังสือจากเจ้าพนักงานจราจรแล้ว ยังเป็นความผิดที่เกิดขึ้นเพราะการกระทำความผิดคือการแข่งรถด้วย รถจักรยานยนต์ของกลางที่ใช้แข่งขันกันจึงเป็นทรัพย์สินซึ่งได้ใช้ในการกระทำความผิด ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ (๑)

- ▶ **ฎ.๓๖๐๘/๒๕๓๗** โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานมีเฮโรอีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย มิได้ขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองฐานเสพและจำหน่ายเฮโรอีนโดยฝ่าฝืนกฎหมาย ดังนั้น แม้เจ้าพนักงานจะจับจำเลยทั้งสองได้พร้อมกบฏยึดได้เฮโรอีนจำนวน ๑๑๕ หลอด ธนบัตรไทยชนิดต่าง ๆ จำนวน ๗๐,๕๑๐ บาท และสมุดฝากเงินธนาคาร ๒ แห่ง กับไซลิ่งพร้อมเข็มฉีดยา ๕ ชุด ซึ่งโจทก์อ้างว่าเป็นเงินที่จำเลยทั้งสองได้มาจากการจำหน่ายเฮโรอีน กับเป็นอุปกรณ์ในการเสพเฮโรอีนของจำเลยตามลำดับ แต่ไซลิ่งพร้อมเข็มฉีดยาและเงินดังกล่าวก็มีใช้เครื่องมือ เครื่องใช้ หรือวัตถุอื่นซึ่งจำเลยใช้ในการกระทำความผิดตามที่โจทก์ฟ้องดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐๒ แห่งพระราชบัญญัติ ยาเสพติดให้โทษฯ แต่อย่างไรก็ดี ไม่อาจจับได้
- ▶ **ในกรณีทรัพย์สินเป็นยานพาหนะแต่มิได้ใช้เพื่อกระทำความผิดโดยตรง ก็ไม่อาจจับได้ตามมาตรา ๓๓ (๑)**
- ▶ **ฎ.๑๗๗๐/๒๕๓๐** จำเลยทั้งห้าใช้เรือไม้และเครื่องยนต์เป็นยานพาหนะไปลักกังนอที่แอนบนเกาะ เมื่อลักกังนอที่แอนได้แล้ว ขณะกลับมาลงเรือของกลางก็ถูกจับ ดังนั้น เรือไม้และเครื่องยนต์ของกลางดังกล่าวเป็นเพียงยานพาหนะที่จำเลยทั้งห้าใช้เดินทางไปมายังเกาะที่เกิดเหตุเพื่อลักทรัพย์เท่านั้น จึงไม่ใช่ทรัพย์สินที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดอันจะพึงรับตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 33 (1).

- ▶ **ฎ.๒๕๕๖/๒๕๓๐** จำเลยทั้งสองเข้าไปลักทรัพย์ในบ้านผู้เสียหายแล้วเปิดประตูระเบียง หน้าบ้านผู้เสียหายวิ่งไปนั่งซ้อนท้าย รถจักรยานยนต์ซึ่งจอดรออยู่หลบหนีไป การกระทำของจำเลยเป็นการลักทรัพย์สำเร็จแล้ววิ่งหลบหนีไปโดยใช้รถจักรยานยนต์ รถจักรยานยนต์ของกลางมิได้มีไว้เพื่อใช้หรือได้ใช้การกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ จึงมิใช่ทรัพย์อันพึงรับตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑)
- ▶ **ฎ.๔๕๗๖/๒๕๔๕** ขณะเกิดเหตุรถยนต์ของกลางจอดอยู่นอกรั้วบ้านที่จำเลยกับพวกเข้าไปลักทรัพย์โดยจำเลยกับพวกถูกจับขณะที่ยังไม่ได้ขนย้ายทรัพย์สินที่ลักมาขึ้นรถยนต์แต่อย่างไรก็ตามจำเลยกับพวกเพียงนำรถยนต์มาจอดใกล้บริเวณเกิดเหตุเท่านั้น และจะใช้รถยนต์คันดังกล่าวในการขนย้ายทรัพย์ออกไปหลังจากที่ลักทรัพย์สำเร็จ เมื่อยังไม่มีการขนย้ายทรัพย์ที่ลักมาขึ้นรถยนต์ จึงรับฟังไม่ได้ว่ามีการใช้รถยนต์เป็นเครื่องมือหรือส่วนหนึ่งในการลักทรัพย์โดยตรง รถยนต์ของกลางจึงมิใช่ทรัพย์สินที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดอันจะพึงรับได้ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓ ต้องคืนให้แก่ผู้ร้อง
- ▶ **ฎ.๑๒๓๓/๒๕๓๓** การที่จำเลยได้ขับขีรถจักรยานยนต์ของกลางไปพยายามปล้นทรัพย์แต่ก็เป็นเพียงยานพาหนะไปมาและพาจำเลยกับพวกหลบหนีให้พ้นจากการจับกุมโดยสะดวกและรวดเร็วเท่านั้น รถจักรยานยนต์ของกลางจึงมิใช่ทรัพย์สินที่ได้ใช้ในการกระทำความผิดอันจะพึงรับ

- ▶ ต้องเป็นทรัพย์สินที่ได้ใช้ หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดโดยเจตนา (ฎ.๒๐๗๓/๒๕๖๒)
- ▶ โทษเป็นอันระงับไปด้วยความตายของผู้กระทำความผิด จึงไม่อาจริบทรัพย์สินซึ่งผู้ตายได้ใช้ในการกระทำความผิดได้ (ฎ.๒๕๕๖/๒๕๓๐)
- ▶ กรณีมีผู้ร่วมกระทำความผิดกับจำเลย แต่โจทก์ฟ้องจำเลยเท่านั้น แล้วศาลพิพากษาว่าจำเลยมิได้กระทำความผิด ศาลมีอำนาจริบทรัพย์สินที่ผู้ร่วมกระทำความผิดได้ใช้ในการกระทำความผิดตามมาตรา ๓๓(๑) ได้
- ▶ ฎ.๕๒/๒๕๑๖ บทบัญญัติในเรื่องริบทรัพย์สินไม่ว่าจะเป็นกรณีตาม ป.อ. มาตรา ๓๒ หรือ มาตรา ๓๓ นั้น มุ่งถึงตัวทรัพย์สินเป็นสำคัญ จะต่างกันก็แต่ว่าตามมาตรา ๓๒ ศาลจะต้องริบเสียทั้งสิ้น ส่วนมาตรา ๓๓ ให้อยู่ในดุลพินิจของศาล เว้นแต่จะเข้าข้อยกเว้นตามมาตรา ๓๓ วรรคท้ายเท่านั้น ที่จะสั่งริบไม่ได้
- ▶ ดังนั้น ในคดีที่โจทก์ฟ้องว่าจำเลยกับพวกมีปืนและสายไฟฟ้าติดตัวร่วมกันปล้นทรัพย์ โดยใช้สายไฟฟ้ารัดคอเจ้าทรัพย์ แม้ศาลจะวินิจฉัยว่า จำเลยมิได้กระทำความผิดก็ดี แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าสายไฟฟ้าของกลางเป็นทรัพย์สินซึ่งใช้ในการกระทำความผิดแล้วก็ย่อมริบได้ เพราะอยู่ในดุลพินิจของศาล ตามมาตรา ๓๓

- ▶ ฎ.๘๖๖๔/๒๕๕๙ การที่ศาลจะมีอำนาจสั่งริบทรัพย์สินซึ่งบุคคลได้ใช้หรือมีไว้เพื่อใช้ในการกระทำความผิดตาม ป.อ.มาตรา ๓๓ (๑) นั้น มีความมุ่งหมายถึงให้ริบตัวทรัพย์สินที่ผู้กระทำความผิดได้ใช้ในการกระทำความผิดนั้น ๆ โดยตรง กล่าวคือ ทรัพย์สินนั้นจะต้องเกี่ยวข้องเป็นส่วนหนึ่งของการกระทำความผิดด้วย ซึ่งต้องพิจารณาถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นเรื่อง ๆ ไป คดีนี้แม้โจทก์บรรยายฟ้องข้อ ๒ ว่า เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมรถจักรยานยนต์ที่จำเลยใช้เป็นเครื่องมืออุกกรรมและยานพาหนะในการกระทำความผิด และจำเลยให้การรับสารภาพก็ตาม แต่โจทก์ก็บรรยายฟ้องในข้อ ๑ ว่า ในการกระทำความผิดลักทรัพย์ จำเลยใช้รถจักรยานยนต์เป็นยานพาหนะเพื่อสะดวกในการลักทรัพย์ การพาทรัพย์นั้นไป และเพื่อให้พ้นการจับกุม อันเป็นการกระทำหลังจากลักทรัพย์สำเร็จแล้ว โดยจำเลยนำทรัพย์ของผู้เสียหายที่ลักมายังรถจักรยานยนต์เพื่อพาออกไปจากที่เกิดเหตุ ซึ่งตามปกติรถจักรยานยนต์ของกลางโดยสภาพก็มีไว้เพื่อบรรทุกคนหรือสิ่งของจากที่หนึ่งไปยังอีกแห่งหนึ่ง ดังนั้น รถจักรยานยนต์ของกลางจึงไม่ใช่เครื่องมือหรือเกี่ยวข้องเป็นส่วนหนึ่งของการลักทรัพย์อันจะถือว่าเป็นทรัพย์สินที่ใช้กระทำความผิดโดยตรง

- ▶ ททรัพย์สินซึ่งบุคคลมิได้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด หมายถึงมีการกระทำความผิดเกิดขึ้นแล้ว แต่ผู้กระทำยังมีได้ใช้ทรัพย์สินนั้นในการกระทำความผิด หรืออาจยังไม่มีการกระทำความผิดเกิดขึ้น ผู้กระทำจึงยังมีทันได้ใช้ทรัพย์นั้นในการกระทำความผิด
- ▶ ฎ.๙๙๙/๒๕๖๑ การที่จำเลยที่ ๓ ไปรื้อรับเมทแอมเฟตามีนของกลางจากจำเลยที่ ๑ (จำเลยที่ ๓ สั่งซื้อเมทแอมเฟตามีนจาก จ. และ จ. ว่าจ้างจำเลยที่ ๑ ให้นำมามอบแก่จำเลยที่ ๓) ที่จุดนัดหมาย ถือเป็นกรกระทำที่ใกล้ชิดต่อความผิดสำเร็จเข้าขั้นลงมือกระทำความผิดแล้ว แต่การกระทำไม่บรรลุผล จำเลยที่ ๓ จึงมีความผิดฐานพยายามมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่าย ซึ่งต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้เช่นเดียวกับความผิดสำเร็จฐานมีเมทแอมเฟตามีนไว้ในครอบครองเพื่อจำหน่ายตาม พ.ร.บ.มาตรการในการปราบปรามผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด พ.ศ. ๒๕๓๔ มาตรา ๗ และเงินที่จำเลยที่ ๓ เตรียมไว้สำหรับซื้อเมทแอมเฟตามีนจากจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้นำมาส่งมอบให้ เงินดังกล่าวจึงเป็นทรัพย์สินซึ่งมิได้เพื่อใช้ในการกระทำความผิด ศาลจึงมีอำนาจจับได้ตาม ป.อ. มาตรา ๓๓ (๑)

- ▶ กระทำความผิดฐานพาอาวุธปืนไปในเมือง หมู่บ้าน หรือทางสาธารณะโดยไม่ได้รับอนุญาต ครอบครองอาวุธปืนได้ (ฎ.๘๖๐๒/๒๕๕๙)
- ▶ ททรัพย์สินที่รับจะตกเป็นของแผ่นดินเมื่อคดีถึงที่สุด (มาตรา ๓๕) (ฎ.๓๘๒๙/๒๕๔๒) และเมื่อตกเป็นของแผ่นดินแล้ว เจ้าของทรัพย์สินไม่มีสิทธิที่จะโอนกรรมสิทธิในทรัพย์สินนั้นให้แก่ผู้ใดได้ (ฎ.๗๕๐๑/๒๕๔๙)
- ▶ การขอคืนทรัพย์ที่ศาลสั่งริบ (มาตรา ๓๖)
- ▶ ในกรณีที่ศาลสั่งให้ริบทรัพย์สินตามมาตรา ๓๓ หรือมาตรา ๓๔ ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำเสนอของเจ้าของแท้จริงว่า ผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด ก็ให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สิน ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน แต่คำเสนอของเจ้าของแท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด

- ▶ หากทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบเป็นทรัพย์สินตามมาตรา ๓๒ จะยื่นคำร้องขอคืนไม่ได้ เช่น ปิ่นเตือน ยาเสพติดฯ
- ▶ หนึ่งปีนับแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด หมายถึง หนึ่งปีนับแต่เมื่อสิ้นกำหนดระยะเวลาอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว ไม่มีฝ่ายใดอุทธรณ์หรือฎีกา มิใช่หนึ่งปีนับแต่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งริบของกลางแล้วไม่มีฝ่ายใดอุทธรณ์ (ฎ.๔๗๐/๒๕๔๓)
- ▶ ศาลจะต้องมีคำสั่งให้ทรัพย์สินเสียก่อน หากยังไม่มีการพิพากษาให้ริบ ผู้ร้องจะยื่นคำร้องขอคืนของกลางก่อนไม่ได้ (ฎ.๕๐๔๕/๒๕๔๕)
- ▶ เจ้าของร่วมสามารถยื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบได้
- ▶ ฎ.๒๐๐/๒๕๓๗ ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๖ มิได้จำกัดสิทธิผู้เป็นเจ้าของร่วมมิให้ร้องขอคืนทรัพย์สินที่ตนเป็นเจ้าของร่วมที่ศาลสั่งริบ เจ้าของร่วมที่มีรู้เห็นเป็นใจช่วยในการกระทำความผิดจึงมีสิทธิร้องขอคืนทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบในส่วนของตนได้ทั้งนี้
- ▶ เจ้าของแท้จริงตามมาตรา ๓๖ ต้องมิใช่จำเลยในคดี (ฎ.๓๖๘๕/๒๕๔๑)

- ▶ ฎ.๖๐๕๖/๒๕๕๔ ผู้ที่มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบนั้น ต้องเป็นเจ้าของแท้จริงในทรัพย์สินนั้น เมื่อขณะยื่นคำร้อง ผู้ร้องเป็นเพียงผู้เช่าซื้อรถกระบะของกลางที่ศาลสั่งริบจากบริษัท พ. จำกัด ยังชำระค่าเช่าซื้อไม่ครบถ้วนและยังไม่ได้โอนทะเบียนเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ในรถกระบะของกลาง ดังนี้ผู้ร้องซึ่งเป็นผู้เช่าซื้อจึงยังไม่ใช่เป็นเจ้าของแท้จริงในรถกระบะของกลาง ผู้ร้องจึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งคืนรถกระบะของกลางให้ผู้ร้องได้ แม้ต่อมาภายหลังยื่นคำร้อง ผู้ร้องได้ชำระค่าเช่าซื้อให้แก่บริษัท พ. จำกัด ครบถ้วนแล้ว ก็ไม่ทำให้ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอให้คืนรถกระบะของกลางได้

วิธีเพิ่มโทษ ลดโทษ และการรอกการลงโทษ

▶ วิธีเพิ่มโทษ ลดโทษ

- ▶ การเพิ่มมาตราส่วนโทษ หมายถึง การเพิ่ม ระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เช่น กรณีตามมาตรา ๑๔๐ วรรคสาม (ต่อผู้ขัดขวางเจ้าพนักงานโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในสองวรรคก่อนกึ่งหนึ่ง) มาตรา ๑๔๐ วรรคสาม (หลบหนีระหว่างถูกคุมขังโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในสองวรรคก่อนกึ่งหนึ่ง) มาตรา ๑๔๑ วรรคสาม (กระทำให้ผู้ถูกคุมขังหลุดพ้นจากการคุมขัง โดยใช้กำลังประทุษร้าย หรือขู่ว่าจะใช้กำลังประทุษร้าย หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในวรรคสองกึ่งหนึ่ง) มาตรา ๒๘๕ (กระทำชำเราแก่บุพการี ผู้สืบสันดาน พี่น้องร่วมบิดามารดาฯ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ หนึ่งในสาม) มาตรา ๓๓๖ ทวิ (ลักทรัพย์หรือวิ่งราวทรัพย์โดยแต่งเครื่องแบบทหารหรือตำรวจหรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิด หรือโดยใช้ยานพาหนะ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ กึ่งหนึ่ง) มาตรา ๓๔๐ ตริ (ชิงทรัพย์หรือปล้นทรัพย์โดยแต่งเครื่องแบบฯ หรือโดยมีหรือใช้อาวุธปืนหรือวัตถุระเบิดหรือโดยใช้ยานพาหนะ ต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานั้น ๆ กึ่งหนึ่ง)

- ▶ การลดมาตราส่วนโทษ หมายถึง การลดระยะเวลาที่กฎหมายกำหนดไว้สำหรับความผิดนั้น เช่น มาตรา ๗๕ (ผู้กระทำอายุกว่าสิบห้าแต่ต่ำกว่าสิบแปดปี ถ้าศาลเห็นสมควรลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง) มาตรา ๗๖ (ผู้กระทำอายุตั้งสิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี หากศาลเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษก็สามารถใช้ดุลพินิจลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้)

▶ ข้อจำกัดในการเพิ่มโทษ

- ▶ มาตรา ๕๑ ในการเพิ่มโทษ มิให้เพิ่มขึ้นถึงประหารชีวิต จำคุกตลอดชีวิต หรือจำคุกเกินห้าสิบปี
- ▶ แม้เพิ่มโทษและจะจำคุกเกินห้าสิบปี แต่เมื่อลดโทษแล้วเป็นจำคุกไม่เกินห้าสิบปี ย่อมกระทำได้ (เทียบเคียง ฎ ๔๐๓/๒๕๙๗) เช่น ศาลลงโทษจำคุก ๓๕ ปี เพิ่มโทษกึ่งหนึ่ง เป็นจำคุก ๕๒ ปี ๖ เดือน ลดโทษกึ่งหนึ่งเป็นจำคุก ๒๖ ปี ๓ เดือน ถือว่าไม่ขัดต่อ ป.อ.มาตรา ๕๑
- ▶ สำหรับโทษปรับไม่มีข้อจำกัด จึงเพิ่มได้โดยไม่มีเพดานสูงสุด

▶ **การลดโทษประหารชีวิต**

- ▶ มาตรา ๕๒ ในการลดโทษประหารชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการลดมาตราส่วนโทษหรือลดโทษที่จะลง ให้ลดดังต่อไปนี้
- ▶ (๑) ถ้าจะลดหนึ่งในสาม ให้ลดเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต
- ▶ (๒) ถ้าจะลดกึ่งหนึ่ง ให้ลดเป็นโทษจำคุกตลอดชีวิต หรือโทษจำคุกตั้งแต่ยี่สิบห้าปีถึงห้าสิบปี
- ▶ (ก) การลงโทษ “สองในสาม” ของโทษประหารชีวิต เช่น พยายามฆ่าบุพการี ซึ่งจะต้องลงโทษสองในสามของการประหารชีวิต นั้นหมายถึงเป็นการลดโทษหนึ่งในสามนั่นเอง จึงต้องลงโทษจำคุกตลอดชีวิต (ฎ.๔๙๒๐/๒๕๓๑)
- ▶ (ข) การลงโทษ “หนึ่งในสาม” ของโทษประหารชีวิต เช่น ใช้ให้ไปฆ่าบุพการี หรือ ใช้ให้ไปฆ่าเจ้าพนักงานซึ่งกระทำการตามหน้าที่ หรือ ใช้ให้ไปฆ่าผู้อื่น โดยความผิดที่เขายังมิได้กระทำลง ผู้ใช้ต้องระวางโทษหนึ่งในสามของโทษที่กำหนดไว้ กรณีนี้เมื่อได้หลักว่าการลงโทษสองในสามของประหารชีวิต คือ จำคุกตลอดชีวิต เมื่อจะต้องลดโทษจำคุกตลอดชีวิตต้องไปดูมาตรา ๕๓ ซึ่งกำหนดว่าในการลดโทษจำคุกตลอดชีวิตให้เปลี่ยนเป็นโทษจำคุก ๕๐ ปีก่อน ดังนั้นสองในสามของประหารชีวิตเท่ากับ ๕๐ ปี หนึ่งในสามซึ่งเท่ากับกึ่งหนึ่งของสองในสามจึงเท่ากับ ๒๕ ปี

▶ **การลดโทษจำคุกตลอดชีวิต**

- ▶ มาตรา ๕๓ ในการลดโทษจำคุกตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการลดมาตราส่วนโทษหรือลดโทษที่จะลง ให้เปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกห้าสิบปี
- ▶ (ก) ลดโทษจำคุกตลอดชีวิต “กึ่งหนึ่ง” จึงเหลือโทษจำคุก ๒๕ ปี (ฎ.๘๖๙๔/๒๕๔๔)
- ▶ (ข) ลดโทษจำคุกตลอดชีวิต “หนึ่งในสาม” เหลือโทษจำคุก ๓๓ ปี ๔ เดือน
- ▶ ฎ.๗๖๓/๒๕๔๑ ความผิดซึ่งมีระวางโทษจำคุกตลอดชีวิต เมื่อเป็นพยายามกระทำความผิด ต้องระวางโทษสองในสามส่วน เท่ากับลดมาตราส่วนโทษลงหนึ่งในสาม กรณีโทษจำคุกตลอดชีวิต จะต้องเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุกห้าสิบปี ตาม ป.อ.มาตรา ๕๓ เมื่อคำนวณแล้วเหลือโทษจำคุก ๓๓ ปี ๔ เดือน
- ▶ ฎ.๕๘๙๕/๒๕๖๒ จำเลยมีความผิดตาม ป.อ. ๒๘๙ (๗) ประกอบมาตรา ๘๐ ซึ่งบทบัญญัติมาตรา ๒๘๙ (๗) ให้ระวางโทษประหารชีวิตสถานเดียว และมาตรา ๘๐ ให้ลงโทษจำเลยสองในสามส่วนของโทษตามมาตรา ๒๘๙ (๗) คือระวางโทษจำคุกตลอดชีวิตตาม ป.อ. มาตรา ๕๒ (๑) เมื่อเห็นสมควรลดมาตราส่วนโทษให้จำเลยหนึ่งในสาม ตาม ป.อ.มาตรา ๗๖ (จำเลยมีอายุ ๑๙ ปีเศษ) ต้องเปลี่ยนโทษจำคุกตลอดชีวิตเป็นโทษจำคุก ๕๐ ปี เสียก่อนตาม ป.อ. มาตรา ๕๓ ที่ศาลล่างทั้งสองลงโทษจำเลยตาม ป.อ. มาตรา ๒๘๙ (๗) ประกอบมาตรา ๘๐ โดยให้จำคุกจำเลย ๓๓ ปี ๔ เดือน จึงถูกต้องชอบด้วยกฎหมาย

- ▶ การรอกการลงอาญา (มาตรา ๕๖)
- ▶ (๑) มีการกระทำความผิดที่มีโทษจำคุก (ไม่ว่าจะมีโทษปรับด้วยหรือไม่ก็ตาม)
- ▶ (๒) คดีนั้น (คดีที่ศาลจะรอกการลงอาญา) ศาลจะลงโทษจำคุกไม่เกินห้าปี
- ▶ (๓) ถ้าปรากฏว่า
 - ▶ (๓.๑) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน
 - ▶ (๓.๒) เคยได้รับโทษจำคุกมาก่อน แต่เป็นโทษจำคุก “ไม่เกินหกเดือน” หรือ
 - ▶ (๓.๓) เคยได้รับโทษจำคุกเกินหกเดือนมาก่อน แต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือ
 - ▶ (๓.๔) เคยรับโทษจำคุกเกินหกเดือนมาก่อน ในความผิดที่ได้กระทำโดยเจตนา แต่พ้นโทษจำคุกมาแล้วเกินกว่าห้าปี แล้วมากระทำความผิดอีก โดยความผิดในครั้งหลังนี้ต้องเป็นความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือเป็นความผิดลหุโทษเท่านั้น

- ▶ โทษปรับสามารถรอกการลงอาญาได้ เนื่องจากตัวบทที่แก้ไขใหม่ใช้คำว่า “ผู้ใดกระทำความผิดซึ่งมีโทษจำคุก หรือปรับ” ดังนั้นคำพิพากษาฎีกาที่ ๖๕๗๖/๒๕๕๑ ที่ตัดสินว่าข้อหาซึ่งจำเลยกระทำความผิดมิได้กำหนดโทษจำคุก มีแต่เพียงโทษปรับไม่สามารถรอกการกำหนดโทษตามมาตรา ๕๖ จึงไม่สามารถใช้ได้อีกต่อไป
- ▶ ผู้ที่ไม่เคยรับโทษจำคุกมาก่อน หมายถึง ไม่เคยได้รับโทษจำคุกจริง ๆ เช่น ศาลในคดีก่อนตัดสินให้ลงโทษจำคุก แต่รอกการลงโทษไว้
- ▶ กรณีได้รับโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลในประเทศ ไม่เข้าข้อห้ามตามมาตรา ๕๖ เพราะโทษจำคุกตามมาตรา ๕๖ หมายถึงโทษจำคุกตามคำพิพากษาของศาลไทยเท่านั้น และเป็นเพราะความผิดตามกฎหมายของต่างประเทศอาจไม่เป็นความผิดตามกฎหมายไทย
- ▶ ไม่จำเป็นต้องคำนึงว่าโทษจำคุกที่ได้รับมาก่อนจะเกิดจากการกระทำความผิดเมื่อใด (ฎ.๙๗๐/๒๕๐๗)
- ▶ โทษจำคุกที่ได้รับมาก่อนต้องเป็นโทษจำคุกตามคำพิพากษาถึงที่สุด(ฎ.๖๙๐๐/๒๕๔๔)

- ▶ การกระทำความผิดในระหว่างรอการลงโทษ (มาตรา ๕๘)
- ▶ (๑) ได้กระทำความผิดขึ้นอีกภายในระยะเวลาที่ศาลรอการลงโทษ (ไม่เกินห้าปี)
- ▶ (๒) ความผิดที่ได้กระทำขึ้นอีกนั้น มิใช่ความผิดที่กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

- ▶ (๓) ศาลได้พิพากษาลงโทษจำคุกสำหรับความผิดที่ได้กระทำขึ้นอีกนั้น
- ▶ หากศาลพิพากษาลงโทษจำคุกแต่เปลี่ยนเป็นโทษกักขัง (ตามมาตรา ๒๓) เท่ากับศาลพิพากษาให้ลงโทษกักขังมิได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุก
- ▶ ฎ.๒๗๔๒/๒๕๕๔ ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย บวกลงโทษจำคุกที่รอการลงโทษในคดีก่อนเข้ากับโทษจำคุกในคดีนี้แล้วเปลี่ยนโทษจำคุกเป็นกักขัง จึงเท่ากับความผิดในคดีนี้ศาลล่างทั้งสองพิพากษาให้ลงโทษกักขังจำเลย มิได้พิพากษาให้ลงโทษจำคุก กรณีจึงไม่อาจนำโทษจำคุกที่รอการลงโทษในคดีก่อนบวกรวมเข้ากับโทษในคดีนี้ได้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๕๘

- ▶ หากการกระทำความผิดในคดีหลังเกิดขึ้น “ก่อน” ที่ศาลรอการลงโทษในคดีแรก ศาลที่พิพากษาคดีหลังจะบวกลงโทษที่ศาลรอการลงโทษในคดีแรกไม่ได้

- ▶ ฎ.๔๙๓๐/๒๕๕๙ โทษที่รอไว้ในคดีก่อนจะนำมาบวกรวมกับโทษในคดีหลังนั้น ความผิดในคดีหลังจะต้องกระทำภายในระยะเวลารอการลงโทษตามที่คดีก่อนกำหนดไว้ คดีก่อนพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๖ มีนาคม ๒๕๕๗ ให้จำคุกจำเลยที่ ๑ มีกำหนด ๖ เดือน และปรับ ๒,๐๐๐ บาท โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้ ๒ ปี แต่คดีนี้จำเลยที่ ๑ กระทำความผิดเมื่อวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๖ การกระทำความผิดของจำเลยที่ ๑ ในคดีหลังจึงมิได้กระทำภายในเวลาที่ศาลรอการลงโทษในคดีก่อน จะนำโทษในคดีก่อนมาบวกรวมกับโทษในคดีนี้ไม่ได้

- ▶ ศาลชั้นต้นที่พิพากษาในคดีหลังจะนำโทษที่รอไว้ในคดีแรกมารวมได้ก็ต่อเมื่อคดีแรกที่ศาลรอกการลงโทษไว้ถึงที่สุดแล้ว

- ▶ ฎ.๒๐๒๓/๒๕๕๑ เมื่อขณะศาลชั้นต้นพิพากษาคดีนี้ คดีที่ศาลรอกการลงโทษจำเลยไว้ก่อนคดีนี้ยังไม่ถึงที่สุดโดยอยู่ระหว่างพิจารณาของศาลฎีกา ศาลชั้นต้นจึงยังไม่อาจนำโทษที่รอไว้ในคดีดังกล่าวมาบวกเข้ากับโทษในคดีนี้ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๕๘ วรรคแรก

- ▶ โทษปรับที่ศาลรอกการกำหนดโทษหรือรอกการลงโทษไว้ในคดีก่อน จะนำมาบวกเข้ากับโทษปรับในคดีหลังได้หรือไม่ให้พิจารณาว่าศาลที่พิพากษาในคดีหลังจะต้องพิพากษาให้ลงโทษจำคุกสำหรับความผิดในคดีหลังเสียก่อน

- ▶ ตัวอย่าง

- ▶ คดีแรกมีโทษปรับสถานเดียว โดยศาลรอลงอาญา ส่วนคดีหลังมีโทษปรับสถานเดียวเช่นเดียวกัน แต่ศาลไม่รอลงอาญาโทษปรับในคดีหลัง เช่นนี้ ศาลในคดีหลังจะบวกโทษไม่ได้เพราะไม่ตรงตามหลักเกณฑ์มาตรา ๕๘ ที่กำหนดว่าศาลในคดีหลังต้องพิพากษาให้ลงโทษจำคุกจึงจะบวกโทษได้